

- IN PRIVINȚA CRITICII SÎNT ASIGURAT!

Desen de I. DORU

u r z i c a

ANUL VIII ★ Nr. 1 (149) ★ 20 IANUARIE 1956 ★ 16 PAGINI • 75 B

620556

Prolog

Acțiunea se petrece într-un birou al „Serviciului de organizare” de pe lângă „Uniunea cooperativelor de consum din comunele de subordonare raională ale Capitalei.”

Pe ferestre se vede strada Mendeleieff din București, în plină agitație matinală. Sîntem în decembrie și - afară nînge poetic, ca într-o felicitare ilustrată, de Anul Nou.

Un instructor de organizare (își aprinde o țigară, adresîndu-se tovarăsei Elisabeta Știrbu, care se află în picioare - la biroul său de alături și termină tocmai să-și închidă cataramele unei serviete, dîndora de dosare și regulamente). Va să zică pleci pe teren, tovarăsa Elisabeta? Elisabeta: Chiar peste o jumătate de ceas...

Colegul: Nu te invidiez. La țară, pe vremea asta, trebuie să fie o mizerie... Viscol, ger!

Elisabeta: N-are importanță. Pentru noi, instructorii de organizare, care avem sarcina să sprijinim, în muncă, conducerile cooperativelor sătești, nu există vreme rea și riscuri personale. Datoria, înainte de toate...

Colegul: Așa este... Dar prea faci exces de zel, zău! Cum e vorba să plece cineva, pe teren, te oferi d-ta. Mai sînt și alți colegi care ar putea să se ducă.

Elisabeta: Da, dar aicea unde mă duc eu, la cooperativa „Glina”, din comuna Cățelu, e nevoie de un du-lău serios (surdele cu înțeles).

Colegul: Vorba aia... S-audă și

clinii din Giurgiu, c-a trecut Elisabeta pe la Cățelu... (ride tot cu înțeles).

Elisabeta (luîndu-și servieta de toartă): Eil Am plecat... Să ne vedem sînătoși.

Colegul: Noroc, tovarăsa Elisabeta și viscol ușor!... (Elisabeta Știrbu iese, împiedicîndu-se în faldurile cortinei, care se lasă peste prolog).

Inspecția I

Decorul reprezintă interiorul centrului de destacere Bobești.

E ora prînzului. Magazinul este închis... Prin vitrine, se vede cum nînge peste ulița principală și pîtoarească a comunei.

În magazin, se află gestionara Maria Maxim și vinzătoarea Anastasia Nicu. Plus, bineînțeles - că doar e pe teren - tovarăsa instructor de organizare Elisabeta Știrbu, cu nălpă ei serioasă oficială - dîndora de dosare și regulamente - a gătat de degetele mînușii. Pe teigheaua care desparte pe cele trei femei, se află un teanc de „articole diverse” alese de toa. Elisabeta.

Gestionara (cu o privire spre maldărul de cumpărături): Alțeva mai doriți, tovarăsa instructoroare?

Elisabeta (după o clipă de gîndire): Da!... Mai dă-mi și trei metri de ațică... (În timp ce vinzătoarea se execută) Și pune-mi deoparte „pentru mine” și paltonul ăla gri, bărbătesc, pe care l-am ales adineauri.

Gestionara: Purtați palton bărbătesc?

Elisabeta (cu un suris încărcat de subînțelesuri, ca o plasă cu cumpărături din piață, în ajun de sărbătoare): Nuuu!... Vreau să-l iau pentru cineva de la regiune... Are ochi albaștri și cu gri o să se asorteze foarte bine...

Gestionara (discretă, ca luna care știe dar nu spune, cite taine-s pe pămînt): S-a făcut, tovarăsa instructoroare! Și-acum să vă fac și bonul (ia un bonier de pe teigheaua și un crelon chimic, din părul vinzătoarei, care vine cu ațica) Care va să zică avem:

- 1) Un loden de damă maro,
- 2) Una pereche bocanci talpă bovine damă nr. 39,
- 3) Patru metri molton damă roz,
- 4) Cinci metri finet pijamale damă galbenă,
- 5) Doisprezece metri pinză lenjerie damă albă,
- 6) Trei metri ațică. Total...

Elisabeta: Lasă totalul și fă-mi mai bine pachetul. Mi-l trimiți acasă la tovarășul Radu, președintele cooperativei, că acolo stau. Și vorbesc eu, cu el, despre total...

Gestionara: Am înțeles!... Și masa o luați tot acolo?...

Elisabeta: Să-ți spun drept, n-aș mai vrea să mînc la el, că se gătește prost.

Gestionara (atotștitoare): Dar se bea bine în schimb.

Elisabeta: Asta da!... Și președintele este un om foarte conștient... Țuca cea mai bătrînă mie mi-o servește!

Vinzătoarea (care a-nceput să împacheteze): Și-atunci unde mîncați astăzi?

O.V.P.

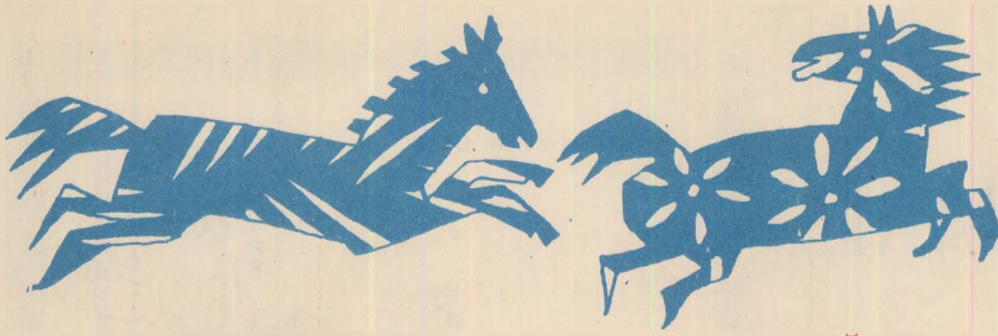
„...dușmanii ai poporului român... tot mai visează la întoarcerea unor premuri apuse pentru totdeauna în țara noastră. Să viseze cît or poftă!...”
(Din Raportul de activitate al C. C. al P. M. R., prezentat la Congresul al II-lea al Partidului)

„MESAJUL” DE ANUL NOU AL UNCHIULUI SAM CĂTRE POPORUL ROMÂN

Desen de EUGEN TARU

- Ce să-nșir vrute-nevrute
Chestia e - (cum să o spun?...)
Implor pronia să-mi ajute
Barba asta să v-o pun!...

ICA

PRIMELE PREOCUPĂRI

Este vorba de primele preocupări ale fetiței mele în vîrstă de cinci ani. De fapt, aceste preocupări se mărginesc - deocamdată - la transmiterea unor dispoziții primite de la tovarășa educatoare.

- Copilul are nevoie de șorț, de uniformă, spune soția mea.

Zis și făcut.

- ...Are nevoie de gentuță pentru plîne cu unt... de caiete pentru desen... de creioane colorate... de plastilină...

Dacă trebuie...

- Și mai are nevoie și de o foarfecă. N-are cu ce tăia.

- Ba să nu mai tale că ș-a mai tăiat odată...

- Ei, tu! Decupează figuri... Metodă pedagogică... La grădiniță e supravegheată.

- Dacă tu n-ai putut s-o supraveghezi pe ea singură, cum are s-o facă educatoarea care are 30 de copii de supravegheat?

Afară de asta, drept să-ți spun, eu nu înțeleg metoda asta pedagogică cu obiecte tăioase în mîna copiilor de cinci ani!

Foarfeca poate să cadă jos, să se întepenească cu virful în sus, copilul să se împiedice și să cadă peste ea și... păște de-a pășit Decebal la Sarmisegetuza.

Soția mea pufnește în ris și-mi amintește că Decebal nu a căzut peste o foarfecă, ci peste spada lui, pe care singur și-a proptit-o.

- Bine, bine, știu, dar oricum, foarfeca nu-i cumpăr!

- Atunci... du-te de-i spune educatoarei.

M-am dus. Am stat de vorbă cu tovarășa directoare și dinș-a a fost de acord. Nu însă cu punctul meu de vedere, ci cu al ei, pedagogic. Ea susținea că dacă dă copiilor să decupeze poza unui cal, spre exemplu, copiii taie calul în bucățele. În nici un caz nu iese calul integral decupat... Așa că... „aveți dreptate, tovarășe, metoda nu dă rezultat, voi renunța la ea, etc. etc.”

Am plecat acasă mulțumit. Peste cîteva zile, fetița iar cere foarfecă.

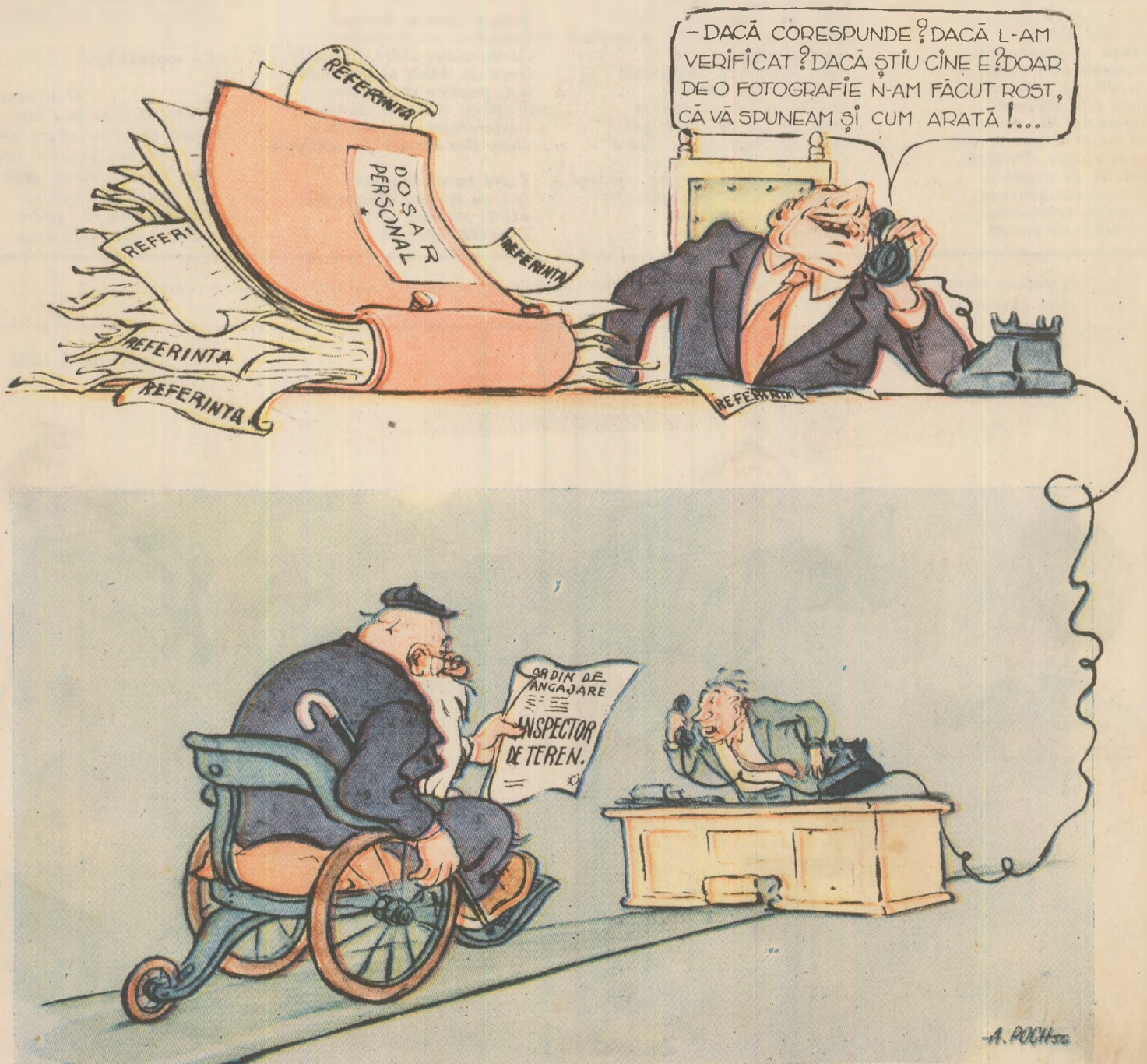
- Ce tot vorbești de foarfecă? mă supăr eu. Tovarășă educatoare nu vă mai pune să tăiați poze... Mi-a spus-o mie, directoarea, personal...

- Nu, tăticule, nu mai tăiem poze! Acuma tăiem plastilină!

OCTAVIAN CORTEA

„Este destul de răspîndită practica de a se repartiza cadrele numai după dosare și de a se numi oamenii în funcții în mod birocratic, chiar fără să fie păzuți la față.”

(Din Raportul de activitate al C. C. al P. M. R., prezentat la Congresul al II-lea al Partidului)

Desen de A. POCH

Economie LA CREIOANE

de ION PRIBEAGU

La o fabrică „Creionul”
Cea mai cunoscută-n țară
De creioane și de mine -
S-a ținut ieri o plenară
Și s-a spus că Stan Păpușă,
Măster mare-n Capitală,
Are o inovație care
Este senzațională.

După ce s-a vorbit un maestru
Cu elan, cu tot avântul
L-a venit și lui Păpușă
Rîndul ca să ia cuvîntul:
- Dragi tovarăși, tii în mină
Un creion întreg, adică -
Dar lucrînd cu el o vreme
Ți-a rămas o bucățică.
Bucățica asta mică
Nu o mai folosești la muncă,
Ce să faci cu ea? Nimică!
Doar atîta: o arunci!

Însă de mi aplici sistema -
Mina-i moale ca o turtă -
Cînd o pui în lemn, să fie
Cu ceapă-ceapă mai scurtă.
Dacă e mai scurtă mina,
Inovația-i deplină:
Bucățica ce se aruncă
Este aceea fără mină,
la gîndiți-o-ă, tovarăși,
Numai cîte milioane
Economisim din mina
Ce-o reținem la creioane.
Numai scolile din țară,
Fabricile de vagoane,
Trusturi, contabilitate,
Ministere, telefoane,
Facultățile de știință,

Arhitecți, desenatori,
Pictori, stenografi, maeștri,
Ingineri, inovatori
Toată această economie
Socotind pe scară lungă
Zilnic statului aduce
Zeci de milioane-n pungă!

După ce s-a sfîrșit Păpușă
S-a urcat Ion Ispravă
Care s-a spus: Tovarăși, eu am
O invenție mai grozavă!
Nu e vorba aici de mină -
Zice el ca la porucă -
Ci e vorba doar de lemnul -
Bucățica ce se aruncă.
Cînd se fabrică creionul -
Spuneți-mi în mod solemn -
Dacă îi scurtați din mină
Pentru ce-i lungiți în lemn?
Vreau să știu un singur lucru
Și întreb cu tot îndemnul:
Dacă mina nu se aruncă
De ce să se arunce lemnul?
Lemnul asta ce rămîne,
Brad, sau fag, sau frăsinel,
Pentru ce să-l zîrlă în stradă?
Nu-i al statului și el?
Apoi lemnul la construcții
E o sursă de venituri,
Mobile de lux și poduri
Cum și bețe de chibrituri.
Deci, tovarăși, țineți seama
De propunerile-acestea
Facem, deci, mai scurt creionul.
Și-am terminat povestea!
la gîndiți-o-ă o clipă
Numai cîte milioane

Desen de M. GION

Tovarășului
Iosif Ross,
recent Laureat al
Premiului de Stat

Ți-a făcut cu tot elanul
Gion, caricatura ta.
Și-ți dorește ca la anul
Să i-o faci și dumneata!

Sadi Rudeanu

Economisim din lemnul
Ce-l reținem din creioane!

Paturi, scaune, birouri
Biblioteci și canapele,
Garderoabe, scări, hambare,
Garduri, bănci și dușumele,
Uși, pupitre și butoate,
Stilpi de telegraf, balcoane
Toate-acestea se pot face
Doar din resturi de creioane.

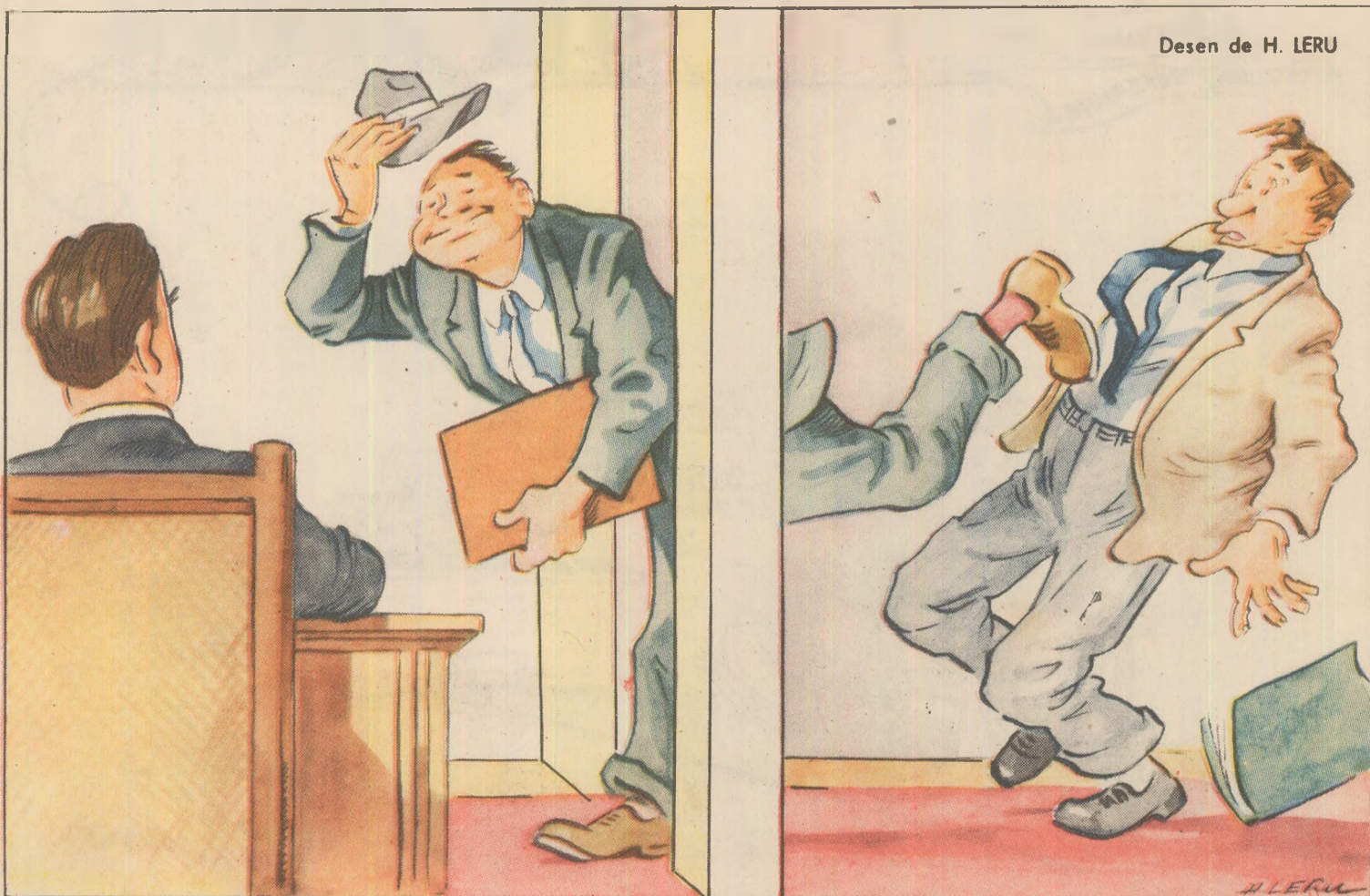
Toată suma adunată
Leu cu leu, cu chibzuită,
Zilnic statului aduce
O avere colosală.

D-aia zic că-i foarte bine -
Și socot că nu-i un furt -
Ca să fabricăm creionul
Puținel ceapă mai scurt.

Ca morajă?

Unii oameni
Neavînd ceapă mai bun
Doar ca să se afe-n treabă
Tot propun, propun, propun,
Bat într-una apa-n plină
Fără nici un conștinut
Ca la urmă să rămîie
Cum a fost la început.

...trebuie bictăit bechiul, dușmanul de clasă, rămășițele mentalității bechi în conștiința oamenilor, carterismul..."
(Din discuțiile la Congresul al II-lea al P. M. R.)

Desen de H. LERU

NOUL DOCTOR FAUSTUS

Comedie în trei acte, două prologuri și mai multe epiloguri, dintre care ultimul încă nescris

de VALERIU CORNEA

Prolog în cer

Cerul, în verslunea noastră, modernă, e reprezentat prin biroul tovarășului A. Gaorilă, director general în Ministerul Industriei Metalurgice.

Tovarășul A. Gaorilă (monologînd cu glas tare): Am în față adresa uzinelor „Grivița”, din București. Ce-mi comunică directorul acestei întreprinderi? În cîteva cuvinte, iată: uzinele au îndeplinit planul de colectare a fierului vechi. Pentru această acțiune, I.C.M.-ul le-a acordat un premiu de 16.445,90 lei. Cum trebuie ei să împartă banii? Cumplită dilemă. Să încerc să-i scot din impas, apelînd la Sfînta Înțelepciune.

Sfînta Înțelepciune (apare): M-ai chemat, mărite? Iată-mă-s!

Tovarășul A. Gaorilă: Prea bine! Ce mă povățulești?

Sfînta Înțelepciune: Jumătate din bani să meargă la achiziționarea de utilaj pentru îmbunătățirea condițiilor de colectare a fierului vechi.

Tovarășul A. Gaorilă: Înțelept grăit-al! Subscriu!

Sfînta Înțelepciune: Restul de jumătate - adică lei 8.222,95 - să se împartă numai acelor care au muncit efectiv la colectarea fierului vechi, proporțional cu meritele fiecăruia!

Tovarășul A. Gaorilă: Bravo! Va să zică: 1.500 lei directorului uzinei, tov. V. Toader... 1.500 lei inginerului-șef, pre nume Faust Giotta...

Sfînta Înțelepciune: Oprește-te, mărite! Am spus: cel care efectiv a colectat fierul vechi! Poate că și directorul și inginerul-șef au unele merite în această acțiune! Dar banii sînt ai colectivului uzinei! Să hotărască colectivul, deci, pentru că ei, acolo, în uzină, și nu domnia-ta, în ceruri, au situația exactă a meritelor fiecăruia!

Tovarășul A. Gaorilă (mîniat): Au ce grăiești, tu, bătrînă stafidită? Dacă eu vreau să acord directorului și inginerului-șef cîte 1.500 lei, așa să fie, precum hotărîse eu! Colectivul... să hotărască în privința restului.

Sfînta Înțelepciune (mîhnită): Păi... ce rest? Că aproape jumătate din premiu s-a și dus! Dusă sînt și eu! Să-ți amintești că fără mine ai semnat precum ai semnat (pleacă).

Prolog pre pămînt

Faust (care în verslunea noastră, modernă, nu mai e doctor, ci inginerul-șef al uzinelor „Grivița“): Am studiat cu rivnă, ah, filozofia, dreptul, matematicile, istoria... dar o istorie ca asta încă n-am văzut! Și nici matematicile nu mă mai ajută! Directorul îmi cere să împart 8.222,95 lei... Drept e că Cel de Sus a rezolvat de unul singur aproape o jumătate din sumă, acordîndu-mi mie și directorului cîte una mie cinci sute lei!

Directorul uzinei (apare din trapă): Naivule! Ți-ai dat singur soluția! Una mie... una ție... una lui... una nouă...

Faust: Dar asta e pronumele la dativ, nu tabla împărțirii!

Directorul uzinei: Dativ, dativ, că de dat sînt și banii... Ia dă-te mai aproape că văd că tot un mic naiv (și nu un mare vrăjitor) ai rămas! Ia pana și scrie: 1.500 lei, V. Toader, adică eu! Nimeni n-are să poată spune o vorbă, pentru că avem binecuvîntarea Celui de Sus! Idem tu, dragul

meu Faustus, care mai ai multe de învățat! Apoi Tăulescu Ion, șeful plantificării, care e un băiat de zahăr...

Faust (scrie): Tă-u-les-cu... (tresare, cu ochii în gol) Stai! Cine ești tu, și de unde ai apărut?

Conștiința: Gîndește-te bine la ceea ce faci, Faustus Giotta! (dispare).

Directorul uzinei: Fleacuri! Dacă tovarășul director general A. Gaorilă a putut dispune de un premiu, de unul singur, de ce nu l-am urma pilda, dispunînd și noi de rest, în același fel, cu altul mai mult cu cît de data asta nu mai e unul singur, ci sîntem doi! Scrie mai departe, deci: Baciu Dumitru, Mihăilescu Ion...

Faust (cuprins de remușcări): Dar toți acești oameni au contribuit efectiv la colectarea fierului vechi, cum am contribuit și noi doi!

Directorul uzinei: Tocmai de aceea scrie! Și notează următoarele sume: 1.200, 1.000, 800...

Faust (strigînd, deznădăjduit): Dar muncitorii, maestre, muncitorii!

Directorul uzinei: Ho, ho! Scrie și doi, trei muncitori, să nu se zică așa și pe dincolo! Dar pune în dreptul lor numai cîte 60, 80, cel mult 100 de lei, că ei nu au regula noastră!

Faust (se prăbușește peste masa de scris): Ar trebui consultat și... co... mi... tetul... de întreprin... dere... (leșină).

Directorul uzinei (rîde încet și-și mîngîie bărbuța imaginară): La nimic nu se pricepe băiatul ăsta! Ce s-ar face uzina, dacă n-aș fi eu? (așa că întocmește lista de premieri tot singur).

Actul I

Un act de indiscreție: Comitetul de întreprindere al uzinei „Grivița” află de lista secretă. Nici o vrăjitorie la mijloc așa oă vom trece la...

Actul II

Un act de curaj: Comitetul de întreprindere al uzinei seizează Comitetul central al sindicatului muncitorilor metalurgiști, care la măsuri prompte, trimite un delegat să cerceteze vrăjitoriile de la uzinele „Grivița”.

Actul III

În ziua coborîrii în uzină a tov. Georgescu, delegat al C.C.S.M.M., însoțit de ing. Pelinowski, delegat al Serviciului organizarea muncii D.G.M.F. din Ministerul Industriei Metalurgice.

Faust: O, ceruri, o, purgatoriu!

Directorul uzinei: O, Furi!

Faust: Fără furii, rogu-vă! Domnia voastră le-a încurcat, domnia voastră să le descurce!

Directorul uzinei (redevenind calm): Nimic mai simplu, doctore - pardon! - inginerășule! Voi face o vrăjitorie cum

n-ai mai văzut! Observi aparatul ăsta? Formez un număr! Rostesc formula magică: A-lo-l...

Faust (cutremurîndu-se): A-lo-l...

Directorul uzinei: ...și-l chem aici pe șeful serviciului „salarii” (răcnind) La mine, la mine, o, tu, șef al comorilor nenumerate! (un fulger orbitor; apare șeful serviciului „salarii”).

Șeful: M-ai chemat? Iată-mă-s! Poruncii!

Directorul uzinei: Ți poruncesc să rupi imediat statul de prime întocmit de mine pentru că altfel ne ia Mefistofel pe toți! Nici urmă să nu rămînă de el! Executarea! (șeful dispare; apar delegații).

Directorul uzinei: A, bine ai venit, tovarășe Georgescu, bine ai venit tov. ing. Pelinowski! Păi, ce ne făceam cu împărțirea premiului, dacă nu veneați dumneavoastră să ne ajutați? Cum? Eu? Eu am și împărțit premiul? Calomni, tovarășe! Eu n-am făcut decît să accept una mie și.. una lui... (arată spre inginerul Faust Giotta)... și încă cinci sute pe deasupra... Porunca de Sus! Eu nu mă opun vrerii Celui de Sus! Dar restul de bani să fie dați muncitorilor care au colectat fierul efectiv... dar efectiv! Să se hotărască în colectiv! Cum? Am întocmit o listă secretă care cuprindea numai cîteva nume? Fals! Aceea a fost așa - o scamatorie - o distracție în familie... Ne gîndeam că, decît să ia atîția muncitori cîte o sumă mai modestă, mai bine să ia cîteva... ca să se aleagă ceva din banii! Dar era injust! Îmi fac autocritica! Banii - în afară de ce a fost pus deoparte pentru noi - să-l ia muncitorii, care au strîns fierul cu minile lor, care l-au cărat, l-au...

Tovarășul Georgescu: Și dumneavoastră ați strîns fier?

Directorul uzinei: Da, da...

O voce de jos: ...blacheurile uzate de la pantofi, catelele de la potcoave de cai morți... (tumul; delegații C.C.S.M.M. și M. I. M. restaurează ordinea și legalitatea, întocmind împreună cu colectivul de conducere al uzinei o nouă listă, pe baze juste).

Epilog pre pămînt

Faust (filozofînd): Curios cum s-au răsturnat lucrurile! Credea maestrul meu vrăjitor că Sus-ul e Sus și Jos-ul e Jos. Cînd colo, Jos-ul a mers Sus și a întors vrăjile cu Sus-ul în Jos. Dar cel mai de Sus e totuși Sus, dovadă că eu și maestrul meu, pînă la urmă, tot ne-am încasat una mie și una lui, plus cinci sute pe deasupra, în timp ce muncitorii cu efectivul au luat efectiv cîte una sută, două sute, și fără nimic pe deasupra. De unde reiese că pînă Sus (la noi, în conducere) au avut un cuvînt de spus cel de Jos, dar pînă Cel mai Sus (Direcția Generală din Minister) n-a ajuns încă nici un ecou. Care va să zică, Cel mai de Sus (tov. A. Gaorilă) rămîne rupt de Jos, care fapt denotă că... Phi... incertă filozofie! Pe viitor am să renunț la vrăjitorii și am să mă ocup numai de producție.

Voci de jos: Și bine ai să faci! Că dacă și directorul V. Toader, așa făcea, filozof (și nu filo-bani) rămînea.

Epilog în cer

Cerul face. Cînd are să se explice?

Epilog nescris

Urmează să se scrie. Bănuim că va începe cu un avertisment. Nu de alta, dar ca să dezmințim vechea zicală: banii strîngătorului (de fier vechi) pe mina vrăjitorului (de la „Grivița” București).

ÎN LUMINA FAPTELOR

specialist în materie, poate înlocui derivatele petrolului la fabricarea săpunului, a articolelor de toaletă și a altor produse chimice.

„Grful, scrie revista americană „Northwestern Millers“ ar putea servi la fabricarea ușilor și zidurilor...”

„Laptele, prefăcut în praf, poate servi ca excelent nutreț pentru vite”, declară un specialist american din Ministerul Agriculturii.

Aceste exemple arată că pentru a lichida

„excedentele”, economiștii americani preconizează abaterea unor alimente de larg consum de la scopul lor inițial, atunci când nu „predică” să se iasă în largul oceanului și să se deșerte calele vapoarelor încărcate cu aceste produse, după cum opinează un alt „specialist”, doctorul Gibbson. Explicațiile exactă.

Monopolurile nu vor cu nici un preț ca prețurile să scadă. Alchimiștii medievali erau

ALCHIMIE CAPITALISTĂ

În evul mediu, dorința de îmbogățire rapidă a determinat acea știință himerică a transmutării unor elemente în aur, care s-a numit alchimie. În secolul nostru, capitalismul a creat peste ocean un fel de nouă alchimie, care are la bază formule năstrușnice menite să transforme unele elemente în altele și toate în dolari.

„Zăhăru”, spune doctorul Hass, un eminent

Victoria Partidului Comunist din Franța, care a câpătat 151 de mandate, va pune la grea cumpănă stabilitatea oricărei coaliții guvernamentale care va avea să continue politica atlantică.

- Jocurile sînt făcute l...

Desen de CIK DAMADIAN

Reprezentantul S. U. A. la O. N. U., Lodge
s-a opus admiterii R. P. Mongole în
Organizația Națiunilor Unite.

Vederile d-lui Lodge, în privința admiterii
R. P. Mongole în O. N. U.

Desen de V. YASHIU

niște iremediabili poate. Alchimiștii moderni,
niște iremediabili... monopolisți.

MISTER DEWEY A GĂSIT O SLUJBĂ

Mulți șomeri sînt în S.U.A., și lungă e coada la ușile birourilor de plasare. Mister John Dewey, fost guvernator al statului New York și membru influent în partidul republican, n-a stat însă mult la coadă pînă să găsească un „job”. Și încă ce „job”!! E angajat de guvernul de la Ankara, cu titlul de consilier, „ca să asigure, în general, bunul mers al treburilor turcești la Washington”. Și ce leață?! 150.000 dolari pe an, cînd știut este că un muncitor american cîștigă, în medie, cînd nu șomează nici o zi în 12 luni, 3.000 dolari pe an.

Și ce consiliază domnul consilier?... Spre lămurire, reproducem începutul unui articol apărut sub titlul „Situația economică și financiară a Turciei atinge un punct critic”, la rubrica financiară a unei publicații occidentale:

„Reprezentanții turci la N.A.T.O speră că războiul rece se va intensifica din nou ceea ce ar mări valoarea strategică a Turciei în ochii americanilor, și va justifica astfel acordarea unui nou ajutor excepțional”.

Acum înțelegem. Domnul Dewey a fost angajat să dea un „ajutor excepțional” guvernului turc, constînd în intervenția sa pe lîngă prietenii săi senatori americani, ca aceștia să acorde guvernului turc „ajutorul excepțional” cerut, și care se urcă la suma de 300 milioane dolari. Așa că, de fapt, „angajamentul” domnului Dewey se cheamă, pe turcește, bacșiș. După obținerea împrumutului, Mr. Dewey va rămînea din nou șomer. Pînă ce vreo altă mică putere cu multe baze navale americane va avea nevoie de un „ajutor excepțional”.

„PROTEJA
IMPERIALISTUL: - Se
„ina și apără politica no

VECHIUL WEHRMACHT

ÎN UNIFORMĂ NOUĂ

de M. EDEL

Herr general Speidel este o veche cunoștință a francezilor. S-a mai plimbat el, în vara anului 1940, prin Paris - prin Parisul proaspăt cucerit de hoardele naziste. Amator de tot felul de cruci, Herr general purta, atunci, la gît, crucea de fier hitleristă, iar pe mîneca tunicii crucea înclirigată nazistă. Și fabrica nenumărate cruci de lemn, pentru mîile de moriminte ale ostașilor francezi uciși pe front, ca și pentru mîile și mîile de partizani, femei și copii francezi, uciși în spatele frontului. Acum, în țarna anului 1955, Speidel a intrat iar în Paris. Poartă și de data asta, atîrnată la gît, crucea de fier. Dar pe mîneca mantalet, în locul crucii înclirigate, se vede inscripția N.A.T.O. Iar în mîinte îi stăruie tot vechiul gînd, acela de a furniza din nou mil și mîi de cruci, pentru mil și mil de cîmîtire militară impecabil aliniată.

Herr general Speidel este, prin urmare, gata echipat de război. Wehrmachtul este și el pe cale de echipare. Pentru alegerea uniformelor s-a organizat la Bonn prezentarea ultimelor modele. Nu în saloanele vreunei case de mode, ci în salonul din Bundestag, în care se întrunește de obicei grupul parlamentar al Partidului Democrat-Creștin. Și s-au văzut defilînd acolo, cu grațioase și mlădioase suciri din șold, dinaintea unei selecte asistențe germano-americane, niște manechine masculine în uniforme americano-germane. Cizmulițele, de mîldă, erau în stil american, dar cu tocuri din cauciuc sintetic german, asta ca o dovadă peremptorie că americanii respectă simțămîntele naționale teutone.

Uniformele au făcut o excelentă impresie asupra celor prezenți, nu însă și asupra femeilor. Cîteva păreri feminine au apărut și în ziare. Iată una: „Dacă soțul meu îmi vine acasă cu asemenea uniformă, divorțez“.

Încaltea, de-ar fi numai problema echipamentului. Dar e și a armamentului... Tot americano-german.

Într-o dulce armonie și duioasă frație de supraprofituri, super-

manii din Pennsylvania și baronii din Ruhr îl fabrică de zor. Nu degeaba i-a cerut, oficial, guvernul Adenauer guvernului Eisenhower ca „soldații germani să cunoască amănunțit arma atomică americană“.

Singura parte proastă este că cei cărora li se pregătește o moarte subită sau schilodire parțială sau totală, adică soldații, sînt lipsă la apel. Pe cîtă vreme uzinele de armament merg strună, uzinele de fabricat diviziile Wehrmachtului merg prost. Din care

căuză, pe capul bietului Herr Blank, ministrul de război vest-german, curg ocări cumplite și reproșuri amare. Iar Herr general Heusinger, șeful „Consiliului militar suprem“ de la Bonn, a fost poștit să se prezinte, în persoană, de urgență și cu călcîțele lipite, în fața comandantului, și mai suprem, de la Paris, generalul Gruenther, care, administrîndu-i o serioasă doză de unt de neft, l-a făcut să se înapoieze la Bonn într-un ritm mult mai rapid decît la venire.

Vezi că nu mai e timp de pierdut și nu mai e vorba de cele 12 divizii prevăzute în acordurile de la Paris. Numărul de divizii poștit acum de militariștii revanșarzi de la Bonn, - poșta vine mîncînd - și acordat de americani, s-a umflat într-atîta, încît, deși ele sînt numai pe hîrtie, l-au alarmat pe însuși domnul Edgar Faure, care a mers cu îndrăzneala și revolta pînă la a se arăta mai marior săi transatlantici „surprins“ de proiectatele depășiri. La care i s-a răspuns că, de la semnarea acordurilor de la Paris, multe s-au mai schimbat...

E drept!... Tot mai mulți germani din Germania occidentală trec granița tăietoare în două a trupului patriei lor și se unesc

fără voia și peste capetele consilierilor și comandamentelor supreme.

70.000 muncitori din Germania de Vest au vizitat Germania de Est. Grupuri culturale din R.D.G. au dat de curînd 16 reprezentații în R.F.G. 11 ansambluri culturale occidentale formate din 365 de artiști, au participat la Festivalul din Meissen și la numeroase reprezentații date în alte orașe, din Germania de Est. La Eisenach s-au întîlnit peste 200 coruri din ambele părți ale țării. Mesageri ai celor două jumătăți ale Germaniei, care vrea să fie una singură, au reprezentat într-o unică

delegație Germania întreagă la diverse întîlniri internaționale. La jocurile olimpice din 1956, sportivii din Vest și cei din Est vor alcătui o singură echipă pe întreaga Germanie.

Întregul popor german formează și el o singură echipă care se opune remilitarizării, urăște Wehrmachtul (cu sau fără cizmulițe americano-germane), refuză categoric să devină carne de tun în războiul la care visează și după care oftează imperialiștii de dincolo și de dincoace de Atlantic, monopoliiștii toți, junkerii prusaci și familia Krupp von Bohlen.

Comentînd ultimele declarații ale lui Dulles, o serie de ziare occidentale menționează că secretarul Departamentului de Stat a denaturat faptele.

D. DULLES CITEAZĂ DIN ISTORIE

Desen de EUGEN TARU

Desen de V. TIMOC

E DEFENSIVE“

umesc defensive pentru că sprî-

istră.

Epigrame

Vinzătorilor de încălțăminte care mai pretind bacșișuri pentru a găsi... numărul cerut.

Sînt surprîns văzînd cum voi
Cu răbdare urmăriți
Chiar cînd ghetele sînt noi
Totuși să și... pingeliți.

Unui minutor de băuturi, necinstit

Ai mînut lîchide M. A. T.
Dar multe tu le-ai irosit
Într-un tîrziu te-au mîrosit
Și în sfîrșit te-au... lîchidat.

S. Asnaș

ȘOARECELE: - Dar asta să fiu al dracului, dacă știu de ce aleargă!

ADUNĂRI GENERALE

de VIRGIL PUICEA

Ale dracului sînt adunările astea generale, dom'le! Toate relele de la ele se trag. Și pînă acum nu era așa! Nuuu! Păi, îmi aduc aminte cum le fixa nea Tasache. Mă chema la el și-mi zicea:

- Mă, ținem adunarea aia generală sau n-o mai ținem?

- Păi, eu zic s-o ținem, tovarășe președinte, că au început cooperatorii să întrebe...

- Eh, cooperatorii! Ce-am eu cu cooperatorii! Mă, eu am înființat cooperativa asta! Eu îi sînt și tată și mamă! Nu mi-e frică de cooperatorii! Da' mă gîndesc să nu vină cineva de la Uniune...

- Păi, tocmai de-ai! Eu zic s-o ținem! S-o punem pe miercuri?

- Nu, că miercuri seara mi-a promis cineva bilete la teatru.

- Atunci joi?

- Joi e ziua lui cumnatu-meu! Nu se poate! S-o punem vineri!

- Da' vineri voia să plece tovarășul vice la țară... Mai bine o lăsăm pe sîmbătă.

- Aș! Sîmbătă are omul altă treabă. Mai vrei și tu să bei un sprîț, să mîntîci un mic! Lasă, pune-o miercuri și-o terminăm repede.

Și am pus-o miercuri. Că ce era să fac? Trebuie să-l ascult, nu? Doar el e președintele, nu eu! Eu sînt simplu contabil. Dar ne înțelegem foarte bine. Mie îmi place de el că e energic și vorbește frumos. Mai țineți minte atunci cînd a venit State la el?

- Tovarășe președinte, de ce nu se ține seama de hotărîrile adunării generale? Doar s-a spus clar...

- Tu să nu mă-nveți pe mine ce să fac! Eu sînt președinte aici! Eu am înființat cooperativa! Eu îi sînt și tată și mamă!

- Bine, dar...

- Nimic! Leși afară!

Că așa vorbește el cu oamenii! Frumos! Și cu mine tot așa!

- Mă, nelsprăvitule, îmi zice, ai terminat situațiile alea?

- Nu, că să vedeți...

- Bine, bine, da' termină-le dracului odată că mi le ceră! Pînă la urmă le termin! Da' el nu mă grăbește. Om bun săracu'. Adevărat tată și mamă!...

El, și cum vă spuneam, am convocat adunarea pe miercuri. S-a terminat repede. Oamenii au hotărît să achiziționăm o mașină de ștanțat care să valorifice deșeurile de tablă care ne rămîn. Nea Tasache a aprobat. El aprobă întotdeauna, darămite acum cînd se grăbește să meargă la teatru! A aprobat zic, ba chiar i-a laudat pentru inițiativă: „Acest lucru dovedește, tovarăși, că în cooperativa noastră, tovarăși, a apărut o nouă atitudine față de muncă, tovarăși! Și trebuie să ne bucurăm, tovarăși!”

Apoi mi-a trasat mie sarcina să mă ocup de procurarea mașinii de ștanțat pînă cel mai tîrziu săptămîna viitoare, și a ridicat ședința! Era șapte jumătate și la opt începea teatru!

Pe urmă oamenii au început să mă bată la cap! Că ce-i cu mașina de ștanțat. Că de ce n-o aduc! Că a trecut o lună de atunci, nu o săptămîna!

Eu m-am plîns lui nea Tasache!...

- Trimite-i la mine, zice, că-l lămuresc eu! Doar eu am înființat cooperativa asta. Nu-i sînt eu și tată și mamă?

- Îmi tot dau zor că au adunat deșeurile de tablă și nu mai au loc de ele în atelier.

- Asta-i toată pricina? Păi, las' că o rezolvăm noi îndată.

Și a rezolvat-o! A doua zi au venit camioanele de la I.C.M. și le-au ridicat. A ieșit scandal mare! Iar a venit State și a bătut cu pumnul în masă! Iar l-au dat afară! A plecat State amenințînd:

- Las' că vorbim noi la adunarea generală!

Nea Tasache a ris.

- Pîn' la adunarea generală se uită!

Da' nu s-a uitat. Nu s-a uitat, și cînd a fost la adunare, l-au criticat pe nea Tasache de i-au mers fulgii. Și el s-a sculat și le-a mulțumit. E om autocritic! Nea Tasache! Și-a luat și angajamente. Am umplut o foale de hîrtie cu ele. Mașina de ștanțat, camera pentru club, costume pentru cor și multe altele.

A doua zi m-am dus și l-am dat hîrtia cu angajamente. A citit-o atent, pe urmă a făcut-o ghemotoc și a aruncat-o la coș!

- Tovarășe președinte, dar adunarea...

- Lasă adunarea în pace. Aici eu sînt președintele! Eu am înființat cooperativa asta! Eu îi sînt și tată și mamă!

Hei, alea erau adunări generale frumoase. Da' cele ce-au urmat... Ce să mai vorbim. Cînd s-a ținut următoarea, a rămas cooperativa orfană! Fără tată, fără mamă! L-au ales președinte pe State. Asta nu mai vorbește frumos cu oamenii! Adică nu mai vorbește de loc. Tace, îl ascultă și își notează. Nici cu mine nu vorbește, dacă nu-i dau la timp lucrările. Îmi trimite numai niște hîrtii! Avertismente! Cu muștrare sau fără. Pînă acum am vreo trei. În plus m-au criticat în adunare. M-au săpunit bine de tot! Da' și eu mi-am făcut o autocritică!... Mai ceva ca nea Tasache.

Nu știu de ce, dar am impresia că ceva totuși nu merge. Săptămîna trecută am mai primit un avertisment! Dar acum sînt mulțumit! Altul nu cred să mai îmi trimită. Zău! Așa scrie pe hîrtie „acesta e ultimul!”

Și cînd te gîndești că diseară iar e adunare generală! Dar cel puțin știu la ce să mă aștept!... Dumneavoastră nu știți pe undeva un post de contabil?

TURNEUL LUI STAMATE

Il chema Stamate Grigore, dar nu din cauza asta avea un zimbet pe față și o vioară în mână.

După ce a cercetat somiera patului, robinetul de la chiuveță și tălpile papucilor, s-a recomandat cu numele de mai sus.

Timp de o săptămână, cât mi-a fost coleg de cameră (eram internat în spital), am aflat de la el o seamă de lucruri „interesante”.

- Pe dumneata ce te doare, l-am întrebat, minat de curiozitatea firească a unui bolnav când vede alt bolnav.

- Da' ce nu mă doare, m-a „lămurit” el scurt.

- Totuși, spune-mi și mie, ce ai?

- Am meningită, miopie dreaptă, hipertensiune, colicicită acută, ulcer duodenal, amigdalită, reumatism articular la cotul stâng și poliarticular la amândoi genunchii. Mă mir că mai trăiesc!

- Mă mir și eu, l-am răspuns mirat într-adevăr.

După ce m-a „bolnavit” cu bolile lui, a desfăcut un pachet și l-a întins pe pat. A scos niște salam vînătoresc, slănină, trei căței de usturoi, o franzelă dublă, două cepe și un borcan cu castraveci în oțet.

În timp ce mîncă, și-a adus aminte de mine și, politicos, mi-a întins o felioară de salam pe o feliă de franzelă.

- Mulțumesc - l-am refuzat - nu pot mîncă salam - sînt bolnav de ulcer.

- Păi... parcă eu nu sînt. Dar ce, vrei să mor de foame? Regimul „ăstora” te ucide prin inanție!

Eu mîncam după regim de o săptămână și nu fusesem totuși ucis.

A doua zi au venit medicii. După ce l-au întrebat ce suferință are, Stamate, colegul meu „bolnav”, le-a înșirat maladiile exact în aceeași ordine ca și mie.

Era el bolnav rău, dar memoria îi scăpase neatinsă. Pînă la analizele de laborator, medicii i-au prescris regim, dar Stamate a reușit s-o convingă pe fata care servea masa să-i aducă... regim de muncă grea. În definitiv mare lucru nu era de capul lui - (de „capul” regimului, nu de capul lui Stamate). Se compunea dintr-o ciorbă acră, două pirjoale moldovenești cu plure de cartofi cu varză roșie, iar ca desert, compot de prune.

Stamate a mîncat tot, ca un copil cuminte, și n-a uitat să se șteargă pe mustață. La sîiestă, aprinzîndu-și o țigară, mi-a povestit viața sa.

- Tinere, mi-a spus Stamate - de zece luni tot prin spitale stau.

- Te cred, cu atîtea boli e normal...

La ora 11 din noapte m-au trezit niște scriștieturi îngrozitoare. Credeam că administratorul spitalului ascute vreun ferăstrău. Nici pomeneală. Așezat „turcește” în mijlocul patului, Stamate „cînta” la vioară.

Serviabil cum era, m-a întrebat ce-mi place mai mult. l-am răspuns supărat: „cartofii prăjiți și... Dunărea Albastră”. Și-a maltratât vioara vreo 10 minute, după care m-a întrebat:

- Ți-a plăcut?

- Ce să-mi placă?

- Dunărea Albastră.

- Asta a fost Dunărea Albastră?

- Dar ce credeai că e?

- Vreun afluent al ei!

- Tinere... să fii politicos cu mine că eu am copii ca dumneata și cînd mă supăr... pe copiii mei îi bat de-îi dracu!

- Lasă nene, nu te supăra, am glumit. În definitiv dacă zici că ai cîntat Dunărea Albastră, nu te mai contrazic. Numai că era albastră rău.

Stamate m-a lertat și mi-a făcut iar confidențe:

- Ascultă, tinere, să știi de la mine. Să nu te încrezi niciodată în medici. Habar n-au.

- Dacă zici dumneata, așa trebuie să fie.

- Uite, eu am colîndat multe spitale, dar

n-am găsit niciodată un medic care să-mi găsească boala exactă.

Vorbea Stamate al meu de boala lui „exactă” de parcă se referea la ora exactă.

- Și... nu ți-e dor de familia dumitale, l-am întrebat, îndușoșat.

- Mi-e dor, dar ce vrei să fac? Sînt bolnav. Afară de asta, salariul îmi merge.

Am grijă să mai dau din cînd în cînd pe la serviciu, ca să nu mă pensionez.

- Ești un geniu, nene...

- Așa zice și nevastă-mea!

Dimineața, sora de zi l-a sculat pe Stamate cu noaptea în cap, adică pe la șapte și jumătate, și l-a dus la analize. S-a întors Stamate supărat și morocănos ca un cactus,

S-a așezat pe pat și privind-uși cu ciuda ceasul, a exclamat supărat:

- O rablă!

- Ce, nene, ceasul dumitale?

- Nu, tinere, aparatul de radiologie.

- De ce?

- Nu mi-a găsit ulcerul.

De altfel, peste două zile, toate analizele lui Stamate au fost normale. La vizita medicilor, un tînăr internist l-a întors pe Stamate pe toate părțile, timp de două ore. Avea bolnavul grijă să se vaite, dar, pentru că internistul nu-i consulta „maladiile” în ordinea pe care și-o fixase Stamate...

Stamate a incurcat ordinea valetelor. Mirat, internistul a cercetat rezultatul analizelor și i-a prescris pentru a doua zi... un buletin de ieșire din spital.

Stamate s-a făcut foc.

- Vă bateți joc de oamenii muncii, a strigat.

Profesorul l-a liniștit:

- Bolile dumitale nu se vindecă în spital, se vindecă prin muncă!

După-amiază, fiind zi de vizită, l-a vizitat soția. Stamate l-a șoptit ceva iar ea a scos din poșetă cinci bucăți de cretă pe care Stamate le-a ascuns sub pernă.

A doua zi, dis-de-dimineață, a pisat o bucată, a pus praful în pahar, a turnat apă, și a băut amestecul ca un „viteaz”.

- De ce bei cretă pisată? l-am întrebat surprins.

Stamate m-a privit cu un aer savant.

- Asta nu-i cretă... este... temperatură, febră, albumină și... lasă că ai să vezi dumneata.

La ora cînd au venit medicii, Stamate al meu era tras la față, avea broboane de sudoare pe frunte și prosopul înfășurat în jurul capului, de credea că e un beduin bolnav de friguri.

- Dumneata n-ai plecat încă? l-am întrebat profesorul.

Stamate s-a ridicat într-un cot și s-a răsțit:

- Ce, vrei să mă dai afară în halul ăsta? Am temperatură.

Într-adevăr, avea.

Profesorul s-a întors către internist: „Rămîne în observație”.

După ce au plecat medicii, Stamate m-a privit radios:

- Ai văzut? N-am avut dreptate? Medicii ăștia nu se pricep la nimic. Și iar mi-a înșirat de ce boli suferă.

- Și după ce ți-o trece febra, ce faci?

- Care va să zică, patru zile de observație m-am asigurat. Asta e una la mină. Pormă ce vrei să fac? Caut și eu un alt spital... Nu cumva ai vrea să stau să muncesc, să mă omor?... Fac și eu ce pot să-mi văd de sănătate...

Și a scos iar salamul, agale, și castraveci ciorii.

Desen de V. VASILIU

ZĂPADA, - Halt! M-am înzăpezit!

DOM NUL GHE RA SE

Domnu' Gherase, un bătrîntor cu țacălie ca un potlog de vată lipit la buza de jos, o ține mațu-gaia cu trecutul. Nu-l e pe voie nimic din cîte se petrec acum. Nu-l place liftul. Oștează după vechea meserie dulgherească a scărarilor, adică a celor care ciopleau scări de lemn la vechile hardughit boterești cu cîte un cat, cel mult două. Socotește o crimă că nimeni nu mai cîntă azi vechile romanțe „Verde sălcioară” sau „Foale verde măr sălcu, fată de cantaragiu”. Domnu' Gherase a avut el însuși cîntar în Obor unde, fie vorba între noi, cam ciupea pe țărani care veneau la tîrg cu căruțe de pepeni, de pale, de lemne și altele, în folosul samsarilor și precupeților. În sfîrșit, dumnealui este ceea ce Horațiu numea un proslăvitor al trecutului, un *laudator temporis acti*.

Mai e și un dușman neîmpăcat al gospodinelor de astăzi. Susține că dintr-o sută, una dacă știe să cate o găină de ouă, s-o lecuiască de țîfnă ori să-i scoată cobeza de sub coadă. „Și cîte mai știu cum se claponește un cocoș ca să se îngrășe și să crească cît un curcan?”, strigă adesea domnu' Gherase, mare iubitor de orășanii îndopate de vii cu nucii, iar după moarte, cu castane ori coconari.

- Da, da, îl necăjesc eu, vrei să spui că o gospodină de acum nu știe nici cum se curăță o sticlă de lampă...

- Vezi bine l... își tremură el țacălia.

- Păi, dacă vedem mai bine la lampa electrică...

- Ce-are a face?...

- Are.

- De ce?

- Fîndcă pînă nu prea de mult, o cocoană de general, inspectoare generală peste școli profesionale de fete, făcea aliș-veriș virtos cu cărți în care învăța fetele cum să ștergă sticla de lampă, cum să învîrtească rîșnița de cafea, cum să dea trahanaua prin sită, ce să pui la tîmple cînd te bate la cap mașina de călcat cu mangal, felii de cartofi ori foloștine de varză acră.

- He, he l... face domnu' Gherase clătînd din cap a neconvingere, pîi dumneata pînă nu-mi cați nod în papură nu trăiești...

Atunci început povestea unei cocoane, mare gospodină și bătăușă, care și azi a rămas tot taler cu două fețe, dar nu la figurat ci la propriu.

- Vă rog, de ce e atîta omenire la informații?
- Să întrebe ce s-a anunțat la megafoane!

Desen de E. ARNO

- Cum, cum?...

- Păi uite cum...

Și urmaș cu povestea: Cînd avea slujnică și-l aducea la masă farfuria, castronul, ceașca, paharul, ce făcea?... Oricît de lîmpezite și strălucitoare ar fi fost, dacă erau ciobite și nu-i mai plăceau, le ducea la nas, strîmba din el ca o armonică, zvîrnea vasul în capul slujnică și tot el îl punea la socoteală. Zicea că-l miroase a cîine plouat...

- Ș-acum?... mă intrerupe domnu' Gherase. Acu' dacă nu mai are slujnică ce face?

- Am văzut-o mîncînd scrumbele pe dos de farfurie.

- Păi, de ce nu pe față?

- Era nespălată.

Domnu' Gherase nu mai zise nimic. Rămase cu gura căscată cît găvanul farfuriel cu pricină.

GRIGORE POP

PROGRAM DE LUCRU

Ah, ce plăcut e în birou la mine!
E liniște, colegii sint de treabă.
Și pot - fiindcă stau cu șeful bine -
Să din la slujbă fără nict o grabă.

În condică, privind cu luare-aminte,
Oseroi că semnătura mea-îl nifel
Asemenea cu cea a lui Melinte...
Ei și? Doi înși, nu pot semna la fel?

Mă-asez la lucru. Dau să trag sertarul..
De unde! Inculat... și cheia... nu-i.
Să știi că am uitat-o-n buzunarul
Costumului rămas acasă-n cui!

Dar nu-i nimic! Hîrfoagele din mape
Nu au decit să-astepte; nict nu-mi pasa.
Norocul meu: că locuind pe-aproape
Acuma am motiō să plec... acasă.

Cînd mă întorc, mă-abat pușin din cale
Pe la Alimentara și-Aprozar.
Apoi, cu plasa plină, din agale
Și-o las, discret, în grijă la... portar.

...Descui sertarul (chestia cu cheia
De fapt, mi-a ajutat ca să-mi fac piața)
Și scot un teanc de cereri; după-aceea,
Lucrez cu rîonă, toată dimineața:

Fac un chenar... gazetei de perete,
Scriu o scrisoare, răsfolesc un ziar,
Și-apoi îmi iau gustarea pe-ndelete.
(Păcat că am uitat să-mi iau mustar!)

Dar ce mă fac cu-atîtea referate
Pe care încă nu le-am rezolvat?
...Ar fi absurd să le citesc pe toate
Că tot le vede șeful la... semnat.

Pendula bate trei și mă vestește
Că încă-o zi s-a încheiat cu bine!
Las totul baltă, cît ai zice... pește
Și plec să mă-odihnesc și eu... în fine.

IN ŢEPII URZICII

Răspunsuri
formale

Tovarăşul M. Simionovici, din Bucureşti, str. Cuza Vodă nr. 28, aşteaptă de un an să i se rezolve o cerere de către I.G.L.L. raionul „N. Bălcescu”.

Omul locuieşte într-o cameră igrasioasă. În plus, ca să intre în ea, trebuie să treacă printr-o încăpere folosită drept baie şi W.C. de mai mulţi locatari. Inconvenientele acestei situaţii sînt uşor de înţeles. Numai I.G.L.L. nu le înţelege. Şi nu rezolvă, de un an, cererea cetăţeanului de a se muta o uşă dintr-un perete în altul şi de a se scoate igrasia din pereţii camerei. Îl poartă pe om cu vorba, din sezon în sezon: la primăvară l la vară l la toamnă.

Dar nici în toamna lui 1955, cînd acest I.G.L.L. a făcut nişte reparaţii la o cooperativă aflată în curtea numitului imobil, nu s-a făcut lucrarea solicitată. În schimb, l s-a... zugrăvit faţada casei.

Inginerul-şef Marcovici, care a zugrăvit faţada, dar n-a scos igrasia, fiind întrebat de un redactor al „Urzicii” ce părere are despre acest mod de a lucra, a răspuns senin că „nu se va spînzura pentru atîta lucru”.

Păcat... (Păcat că nu-l întrebă şi alte foruri de ce lucrează aşa).

*

În centrul comunei Bellu (raionul Ineu, regiunea Arad) se află un pod. Indicatoarele de la capetele acestui pod spun că el rezistă la o greutate de circa cinci tone. Dar nu e adevărat: podul scirţie cînd trece pe el şi o căruţa goală.

Sezisat de această situaţie, sfatul popular comunal a sezisat la rîndul lui, cu adresa nr. 741/954, secţia drumuri şi poduri a raionului. Primind adresa, secţia a „rezolvat” imediat problema. A rezolvat-o astfel, a instalat la ambele capete ale podului cîte o tablă cu următoarea inscripţie: „Atenţiune! Micşoraţi viteza la 5 km pe oră! Podul slab. Nu staţionaţi pe pod. Nu atingeţi parapetul. Pericol de rupere. Nu răspundem!”

E inutil să întrebăm această secţie dacă nu s-ar putea găsi şi alt procedeu pentru întărirea aceluia pod.

E inutil, pentru că sîntem avizaţi: - nu... răspunde.

*

Ca orice om, are şi tovarăşul Iacob Ion calităţi şi defecte.

De pildă, tovarăşul Iacob e preşedinte al Sfatului popular al comunei Poiana Stămpel (din raionul Vatra Dornei, regiunea Suceava). Aceasta e o calitate.

Dar nu se ocupă de mersul colectărilor, la care comuna e codaşă. Acesta e un defect. Se ocupă însă de colectarea... materialelor cu care îşi construieşte o casă proprie, ca să nu mai locuiască dînsul, ca acum, în clădirea sfatului. Aceasta e o calitate. Dar, cu toate că locuieşte la sfat, cînd e chemat din... dormitor, în cancelarie, să pună ştampila pe actul unui cetăţean, tovarăşul preşedinte... întîi refuză, supărîndu-se şi injurînd că e deranjat, apoi - după ce îl trece supărarea - vine cu ştampila, injurînd. Acesta e un defect.

Iar cînd e criticat pentru defectele sale, tovarăşul preşedinte zice: Dacă nu sînt bun de preşedinte, să fiu scos!

Sinceritatea aceasta a dumnealui e o calitate.

*

Fabrica de placaje din Turnu Severin avea o brigadă artistică de agitaţie, cu o bună activitate. Dar conducerea fabricii a desfiinţat această brigadă. Iată cum:

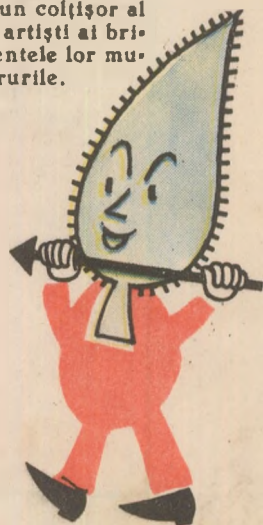
Ultimele manifestări ale brigăzii au avut loc în comunele Corlăţel, Almăjel şi Vinju Mare, unde a dat spectacole frumoase, care au plăcut. În aceste comune, brigada a fost transportată cu o maşină a fabricii, condusă de şoferii Popescu şi Boată. Dar în comuna Vinju Mare, cei doi şoferi au lăsat brigada în drum şi au plecat cu maşina după afaceri personale prin comunele Burila şi Ţigănaşi, întorcîndu-se în Vinju Mare abia a doua zi după amiază.

Astfel, după terminarea spectacolului, cei 18 componenţi ai brigăzii, neavînd maşină să se înapoieze imediat la Turnu Severin, au fost nevoiţi să doarmă noaptea pe scaune, în sala căminului cultural, şi să piardă şi ziua următoare în aşteptarea maşinii.

Iar cînd aceasta a venit să-î ia, era încărcată cu butoaie de ţulcă şi vin, cu saci de grîu şi porumb, cu nenumărate păsări şi... cu un porc de peste o sută de kilograme. Abia au mai încăput, într-un colţisor al maşinii, şi cei 18 artiştii ai brigăzii, cu instrumentele lor muzicale şi cu decorurile.

Dar partea cea mai frumoasă a venit abia la Turnu Severin. Aici, conducerea fabricii a sancţionat „sosirea cu întîrziere a maşinii”. Şi iată cum: a fost desfiinţată... brigada artistică de agitaţie şi au fost pedepsiţi muncitorii care o alcătuiau.

...Porcul n-a păşit nimic.

urzica a j u t ă

● La S.M.T. Budeşti din raionul Olteniţa, condiţiile de cazare, igienă şi hrană ale muncitorilor, erau neglijate.

Sezisată, direcţia agricolă regională ne răspunde că a luat măsuri în consecinţă.

Aşteptăm... consecinţele măsurilor.

● „Urzica” a sezisat unele defecte ale poşetelor produse de întreprinderea „Chimica 10”, datorite fie calcăturii slabe, fie nefinisării cusăturilor, fie direct presajului vinilului efectuat la întreprinderea de pielărie „Nicolae Bălcescu”.

Lipsurile semnalate în articolul nostru au fost cercetate de Ministerul Industriei Chimice atît din punctul de vedere al confecţiei, cît şi al materiilor prime, luîndu-se măsurile necesare.

Astfel, în prezent, „Icechim” livrează întreprinderii producătoare materii prime corespunzătoare, iar şeful secţiei de bunuri de larg consum a fost înlocuit cu un cadru bine pregătit.

În concluzie: sezisarea nu a rămas în poşeta noastră, ci a servit la un... presaj util asupra celor vizaţi. Ministerul a dat o... finisare practică reclamaţiilor făcute de consumatori, şi, în sfîrşit, fiindcă e vorba de vinilin, s-a dat

întregii chestiuni o rezolvare... plastică. Datorită acestor măsuri, cei în cauză, de la „Chimica 10” sau de la „Nicolae Bălcescu”, cînd se vor ocupa de aci înalte de poşete, nu-şi vor mai ţine talentele tehnice în... buzunar...

● Un grup de cetăţeni ne semnalează felul necorespunzător în care se face transportarea peştelui. Relatate de noi şi cercetate apoi de Direcţia generală a comerţului cu produse alimentare M.C.I. şi Secţia comercială a Sfatului Popular al Capitalei, sezisările au fost găsite juste şi ca urmare s-au trasat organizaţiilor comerciale sarcini în sensul de a refuza categoric încărcarea în vrac a peştelui de la furnizor (Ministerul Industriei Alimentare), obligîndu-l să asigure transportarea peştelui proaspăt în lazi. Totodată Secţia comercială a sfatului popular şi-a luat angajamentul de a urmări şi controla modul de transportare a peştelui proaspăt către O.C.L.-uri.

Iată deci că, deşi e vorba de peşte, nimeni nu a rămas... mut şi putem spune că chestiunea s-a soluţionat cît ai zice... peşte. Iar peştele proaspăt va beneficia şi el de o măsură proaspătă...

Uite dom'le, becul arde?
ară nici nu se vedea.
cum era să-l vezi
era întuneric?

- Ce vrei, dragă, eu când
privesc în jos, ameteșc.

CŪPIDON : - Cu ăsta nu o scot la capăt!

- Laptele ce mi-ai vîndut are apă!
- Dar ce, vaca nu bea apă?

Dragă Urzico,

Să știi că nu-i vorba despre „un sultan
dintre aceia ce domnesc peste vreo limbă”,
ci de președintele Sfatului popular comu-

nal Grozești - care așa se cheamă pre
nume, Marin Sultan. Totuși, tovarășul
Sultan are o vagă asemănare cu un sultan
veritabil și anume, îi plac poveștile, dar
nu să le asculte ci să le spună, și, une-
ori, chiar să le compună. Așa, de exemplu:
de 1001 de ori povestește că în curînd
construcția grajdului va fi terminată...
Acesta este un basm foarte frumos și pare
să aibă un sfîrșit interesant, numai că
tovarășul Sultan nu vrea să ni-l spună.
Noi te rugăm, Urzicuo, dacă știi cumva

basmul acesta, spune-ne și nouă cum se
termină, pentru că de la tovarășul Sultan
nu prea avem nădejde că vom afla... Și
ca să mai așteptăm n-are rost, știi pro-
verbul; mai moare măgarul... mai pleacă
sultanul...

Costea Constantin
Codăești

DRAGĂ URZICO,

Raionul Vatra Dornei are - cum e și
firesc - un sfat popular. Sfatul popular
are - cum e și firesc - o Secție culturală.
Iar Secția culturală are - cum e și firesc
- un sediu. Numai că sediul nu are - cum
ar fi firesc - astîmpăr. Cînd îl prinzi, își
ia dulapurile, hîrtiile și funcționarii în
spinare și o pornește în pribegie. Astfel,
în decurs de numai cîteva luni, Secția cul-
turală a fost semnalată, pe rînd, în birou-
rile Stării civile, ale Serviciului juridic,
ale Secției comerciale, ale Secției combus-
tibil, etc. Organizator al acestor excursii
este tovarășul Cîmpoeșu Ioan, președintele
sfatului popular, iar beneficiarii sînt acti-
viștii... pardon: turiștii culturali care în
loc de conferințe, îndrumări, etc., sînt tra-
tați cu certificate de deces (cînd sediul
poposește la starea civilă), cu varză și
murături (cînd e la Secția comercială) sau
cu surcele (la combustibil). Nu se poate
spune că conducerea acestui sfat popular
nu se preocupă de cultură. Numai că în
loc să cultive masele, ea cultivă nepă-
sarea... ceea ce nu e de loc firesc. Nu
crezi și tu că la Vatra Dornei ar fi tim-
pul să i se găsească și Secției culturale...
o vatră proprie?

Popescu Petru
corespondent voluntar
Vatra Dornei

URZICO DRAGĂ,

Îți relatez în chip de șaradă - discuția
dintre doi soți:

Ea: Uite colo, unul liber...

El: Imposibil, nu vezi cîtă lume-i în
picloare?

Ea: Totuși deosebesc două locuri libere.
Poate n-au fost observate pe întuneric.
Hai...

Pauză. După două minute: scîrî, bum,
buf...

Ea: Unde ești, Costică?

El: Pe dușumea, dragă... Dar tu?

Ea: Idem - nici al meu n-are fund. Dar
văd alături alte două... Hai să încercăm...
Pauză;

El: Pește...

Ea: Brînză... Stau pe capacul unei putini
de brînză.

Dragă Urzicuo, ghicește unde a avut
loc discuția aceasta și din ce motive. În
caz că nu reușești să dezlegi misterul, în-
toarce scrisoarea:

(La cinematograful „Poputar” din Con-
stanța, scaunele n-au funduri și cele care
nu sînt făcute din lăzi și capace de putini).

Cofocaru Ion
Bul. V. I. Lenin 130
Constanța

ȘEFUL: - E bun tabloul acesta pictat de nepotul meu!
SERVILUL: - E formidabil.

Desen de I. DAVIDESCU